

Ian McCormack: een blik in de eeuwigheid.

Ian McCormack was aan het nachtduiken op het eiland Mauritius toen hij meerdere malen door giftige en dodelijke kubuskwallen werd gestoken. Hij vertelt hoe hij vocht voor zijn leven op weg naar het ziekenhuis. Daar aangekomen overleed hij en werd hij dood verklaard. Hij vertelt over zijn ontmoeting met God, wat de richting van zijn leven totaal veranderd heeft! Een zeer bijzonder getuigenis!

Het verhaal.

Op een nacht, toen ik aan het duiken was naar kreeften bij een klein eiland genaamd Mauritius, werd ik gestoken in mijn arm door 5 levensgevaarlijke kwallen. De lokale vissers noemden deze kwallen de "onzichtbare". Als je zelfs maar 1 keer gestoken wordt door deze kwal kun je al doodgaan. In Australië zijn er zeker 70 dodelijke gevallen bekend. Veel boeken schrijven dat dit 1 van de dodelijkste wezens op de wereld is.

Tegen de tijd dat de ambulance arriveerde was mijn lichaam al volledig verlamd en door het gif en de necrose werd mijn beenmerg aangetast. Onderweg naar het ziekenhuis zag ik mijn leven in een film voorbij komen. Op dat moment was ik een atheïst. Ik wist dat ik bijna dood was maar ik wist niet of er leven na de dood was of dat er gewoon niets was. Toen ik daar dood lag te gaan zag ik in een visioen mijn moeder voor me bidden. Ze was me aan het aanmoedigen om vanuit mijn hart God aan te roepen voor vergeving [Mijn moeder was de enige christen in de familie].

Ik wist niet wat ik moest bidden en riep tot God dat als Hij echt was, of Hij me dan wilde helpen. Onmiddellijk toonde God me het "Onze Vader" en voor de eerst keer in mijn leven bad ik vanuit mijn hart en gaf mijn leven over aan de Heer.

De ambulance stopte en ze zetten me in een rolstoel en redden me zo snel mogelijk naar binnen. De zuster controleerde twee keer mijn bloeddruk maar kon geen hartslag vinden omdat mijn aderen kapot waren. De dokter probeerde mijn leven te redden door me antigif en druivensuiker te injecteren maar dat had geen effect. Binnen een paar minuten zakte ik helemaal weg [ik ben ongeveer 15 minuten dood geweest].

Gedurende deze tijd was ik op een erg donkere plaats. Ik realiseerde me niet waar ik was dus ik probeerde een lichtknop te vinden omdat ik dacht dat ik nog in het ziekenhuis was. Toen ik vooruit tastte kon ik niets vinden wat ik kon aanraken. Toen ik mijn gezicht probeerde aan te raken ging mijn hand er dwars doorheen. Dit was zo bizar omdat ik wist dat ik daar stond maar toch kon ik niets van mijn fysieke lichaam aanraken.

Toen ik daar stond begon ik te beseffen er niet alleen maar duisternis was maar dat ik er nog iets anders was. Ik kreeg een koud gevoel alsof er iemand of iets naar me aan het kijken was. Een kwade macht. Vanuit de duisternis kon ik stemmen horen die naar me schreeuwden dat ik mijn mond moest houden, dat ik het verdiende om daar te zijn en dat ik in de hel was. Ik kon dat maar niet geloven.

Terwijl ik daar stond kwam er een lichtstraal door de duisternis heen geschoten en die begon me omhoog te tillen. Ik werd in een ongelofelijk heldere straal van puur wit licht opgenomen. Het scheen uit een ronde opening te komen ver boven mij [ik voelde me als vuil wat door een zonnestraal werd meegenomen].

De tunnel.

Toen ik door die opening ging, kwam ik in een lange smalle doorgang of tunnel. Aan het einde van die lange tunnel kon ik de bron van het licht zien. Het straalde zo dat het wel het middelpunt van het universum leek. Terwijl ik langer naar dit licht keek bracht het me razendsnel naar zich toe [ik liep niet maar ging vanzelf door die tunnel naar de bron van dat licht].

Ik keek toe hoe een golf van licht losbrak van de bron en door de tunnel naar mij toekwam. Toen het door mij heen ging voelde ik een geweldige golf van warmte en comfort door mijn ziel gaan. Het was fantastisch. Dit licht was niet alleen fysiek maar gaf een levende emotie af. Halverwege de tunnel kwam er nog een golf van licht.

Deze keer gaf het me pure vrede, gevolgd door nog een golf van pure vreugde. Toen ik aan het eind van deze tunnel kwam stond ik in de aanwezigheid van deze ontzagwekkende macht en van dit overweldigende licht. Het leek erop dat zelfs de melkwegstelsels van het heelal hier hun bron van energie vandaan haalden.

Toen ik daar stond vroeg ik mezelf af of dit gewoon een energiebron in het universum was of dat er misschien iemand binnen in dat licht stond!!!

Een stem reageerde onmiddellijk op mijn gedachte en vroeg me: "Ian, wil je terugkeren?"

"Terugkeren dacht ik!?! Waar ben ik???"

Toen ik over mijn schouder keek kon ik de tunnel terug naar de duisternis zien.

Het licht.

Ik dacht: "duisternis ... ziekenhuis bed ... ben ik buiten mijn lichaam? ... is dit echt? ... sta ik hier? of lig ik in een coma en heb ik een of andere bizarre droom?" [ik kon daar over nadenken] Ik keek weer in de richting van het licht en het was daar nog steeds. Ik reageerde: "Ik weet niet waar ik ben maar als ik buiten mijn fysieke lichaam ben wil ik graag terug." De stem reageerde: "Als je terug wilt moet je de dingen in een nieuw licht zien." "Een nieuw licht" dacht ik? "Ik zie het licht." "Bent U het ware licht???" Woorden verschenen voor me: "God is licht, er is in Hem geen spoor van duisternis." [1 Joh 1:5] Ik had nog nooit een bijbel gelezen dus wist ik niet dat dit rechtstreeks uit de bijbel kwam.

"God is licht" dacht ik. "Dat is puur licht, ik zie geen duisternis hier, ik kom juist van de duisternis. Ik zie geen kwaad, geen schaduwen, dit is puur licht. Sta ik hier in de aanwezigheid van God? Hij kent mijn naam en ik heb Hem dat niet verteld. Alleen God kan dat weten.. Hij weet wat ik denk voordat ik het uitspreek, alleen God kan zoiets. Dan moet Hij kunnen zien wat ik allemaal verkeerd heb gedaan in mijn leven... Nee ... Ik wil niet dat God dat ziet."

Ik voelde me als een open boek en wilde weg van dit licht en terug naar de duisternis waar ik thuishoorde. Ik dacht dat iemand een fout had gemaakt en de verkeerde persoon hier had gebracht. Terwijl ik langzaam terug naar de duisternis liep ging er een golf van licht door mij heen... Ik voelde pure onvervalste liefde over me heenkomen. Liefde dacht ik, hoe kan God van mij houden? Ik heb Zijn naam misbruikt, ik heb met veel vrouwen geslapen, ik ben geen goed persoon.

Maar het maakte niet uit wat ik zei, golven van Zijn onvoorwaardelijke liefde bleven over me heen stromen. Ik begon oncontroleerbaar te huilen in Zijn aanwezigheid. Het was zo geweldig dat Hij me totaal had vergeven en me accepteerde zoals ik was.

De golven van liefde stopten en ik vroeg me af of ik het licht binnen kon stappen om te zien hoe God eruit zag. Ik was zo dichtbij... Ik vroeg of ik erin mocht stappen. Ik hoorde geen reactie maar dacht: "Als God zoveel van mij houdt zal Hij het wel niet erg vinden."

Toen ik het licht binnenstapte, kon ik mezelf niet meer zien, zo hard straalde het licht. Het had de intensiteit van een laser maar toch kon ik er direct inkijken. Het licht leek me te absorberen. Het centrum leek me erg helder dus daar ging ik heen. Ik kon een genezende aanwezigheid voelen welke van dit licht afkwam en mijn gebroken hart begon te genezen. Hij raakte mij diep binnen in mijn hart, dingen die niemand wist en die niemand ooit te zien kreeg. Het was zo bijzonder.

God.

Opeens stond ik in het centrum en voor me stond het meest ontzagwekkende wat ik ooit had gezien. Ik kon een man voor me zien staan maar iemand zoals Hij had ik in mijn leven nog nooit gezien. Zijn mantel was schitterend wit van kleur. Een mantel van licht. Ik kon Zijn blote voeten zien en Zijn handen waren naar me uitgestrekt om me te verwelkomen. Ik wist dat ik naar God aan het kijken was.

Toen ik naar Zijn gezicht probeerde te kijken leek de intensiteit van het licht wel zeven maal te vermeerderen. Je kon de vorm van Zijn gezicht niet opmaken omdat het licht zo intens was. Wat een zuiverheid, heiligheid en schoonheid.

Ik vroeg aan God of ik dichterbij mocht komen. Ik voelde aan dat dat kon, ik wilde Zijn gezicht zien. Toen ik dichterbij kwam stroomde er meer golven van liefde naar me toe en ik voelde me heel veilig. Nu nog maar één stap van de Heer vandaan probeerde ik Zijn gezicht te zien, maar ik wist niet dat geen mens God kan zien en kan blijven leven. En toen ik mijn gezicht in het licht bewoog dat van Zijn gezicht afkwam, stapte Hij opzij en al de glorie ging met Hem mee.

Direct achter Hem zag ik een opening met daarachter een compleet nieuwe wereld. Groene weilanden, een kristal heldere waterstroom, rollende groene heuvels aan mijn rechterkant en bergen in de verte met een blauwe lucht daarboven. Aan mijn linkerkant zag ik velden bezaaid met bomen en bloemen. Toen ik naar het gras voor me keek kon ik zien dat hetzelfde licht dat van God afkwam, ook door heel deze schepping te zien was. De natuur was geheel niet aangetast door de mens. De perfecte schepping. En in mijn hart wist ik dat ik hier thuishoorde. Dat God me had gemaakt om hier te leven. Ik wist dat ik thuis was.

Terugkeren?

Ik wilde net die nieuwe wereld binnengaan om hem te verkennen toen God voor mij stapte en me vroeg: "Nu je dit hebt gezien.. Wil je naar binnenstappen of wil je terugkeren?" Ik dacht: "Ik wil niet terugkeren. Ik wil naar binnengaan. Ik heb niemand om naar terug te gaan en niemand heeft er ooit van me gehouden. Alles wat mensen doen is me manipuleren en proberen me te controleren..."

Ik heb niemand om voor terug te gaan. Ik wil naar binnengaan." Maar God bewoog niet dus keek ik achterom om die "wrede wereld" vaarwel te zeggen. Achter mij zag ik in een visioen mijn moeder staan voor de ingang van de tunnel. Toen ik haar zag staan wist ik dat er één persoon in mijn leven was die me liefde had gegeven en dat was mijn moeder.

Ik wist dat ze elke dag voor me gebeden had om me de weg naar het leven te tonen. In mijn hoofd dacht ik: "Als ik dood ben en ik zou er niet voor gekozen hebben om de hemel binnen te gaan, wat zou mijn moeder dan denken? Zou ze op één of andere manier weten dat ik het gehaald heb of zou ze denken dat ik naar de hel was gegaan omdat ze wist dat ik niet geloofde?" Toen ik me realiseerde dat ik haar hart zou breken, omdat ze geen reden had om te geloven dat God mijn zonden had vergeven door mijn gebed in de ambulance, dacht ik: "Hoe kan ik mijn moeder dat aandoen, dat zou zo egoïstisch zijn." Ik besloot om terug te gaan.

Toen sprak God tot me en zei dat als ik terug wilde gaan, dat ik de dingen in een nieuw licht moest gaan zien. Ik begreep dat het betekende dat ik de dingen door zijn ogen van Liefde, Vrede, Vreugde en Vergeving moest zien. Niet vanuit mijn aards perspectief maar vanuit Zijn hemels perspectief. Toen ik weer naar de tunnel keek zag een visioen van heel mijn familie, en duizenden en duizenden andere mensen. Ik vroeg God wat al deze mensen betekenden en Hij vertelde mij dat als ik niet terug ging, dat veel van deze mensen geen kans zouden krijgen om van Hem te horen.

Ik vertelde God dat ik de meeste van hen niet kende en dat ik ook niet van ze hield maar dat ik wel van mijn moeder hield en dat ik voor haar terug wilde gaan. God sprak tot me en vertelde mij dat Hij wel van al die mensen hield en dat Hij wilde dat iedereen Hem zou leren kennen.

Ik vroeg God hoe ik ooit terug door de tunnel naar mijn ziekenhuisbed kon terugkeren. Hij sprak tot mij en zei: "Zoon, til je hoofd op, en voel hoe het vocht van je ogen wegloopt. Nu doe je ogen open en kijk." Ik was onmiddellijk terug in mijn fysieke lichaam.

Terug op aarde.

Toen ik mijn ogen opendeed lag ik op mijn rug met mijn rechterbeen omhoog. Mijn been lag in de handen van een jonge Indische dokter die geprobeerd had om mijn leven te redden. Hij had een scalpel of een ander scherp instrument in zijn hand en stond daarmee in mijn voet te porren zoals je zou doen bij een stuk dood vlees. Hij was zich er niet van bewust dat ik hem bekeek. Ik dacht: "Wat is die man aan het doen met mijn voet, wat is hij aan het doen met dat mes!!!"

Op dat moment keek de dokter mij plotseling aan om vervolgens te zien dat ik hem met mijn rechteroog aankeek. De schrik sloeg hem om het hart en ik kreeg de indruk dat hij zojuist een dode naar hem had zien kijken. Mijn oog bewoog niet zoveel en ik kon zien dat de dokter bij zichzelf dacht dat hij misschien een zenuw had geraakt waardoor mijn lichaam trilde en hij mijn boze oog naar hem zag kijken of zoiets dergelijks.

Wat mij betreft: ik probeerde te begrijpen wat ik zojuist allemaal had gezien. "Heb ik zojuist God gezien? Heeft Hij me zojuist het leven teruggegeven???" Terwijl ik daar lag hoorde ik de stem van God die tegen me zei: "Zoon, ik heb je zojuist je leven teruggegeven."

Ik zei: "Als dat waar is God, wilt u me dan helpen om mijn hoofd op te tillen en ook uit het andere oog te kijken?" Ik raakte het zat om naar het verschrikte gezicht van de dokter te kijken. De kracht kwam terug in mijn nek en ik opende mijn linkeroog om te zien dat er in de deuropening, keurig opgelijnd, een aantal zusters naar me stonden te kijken alsof ze zojuist iemand uit de dood hadden zien opstaan. Toen ik oogcontact maakte sprongen ze achteruit.

Voor zover ik kan nagaan ben ik ongeveer 15 minuten dood geweest. Die nacht bad ik tot God en ik vroeg Hem om me te genezen zodat ik uit het ziekenhuis kon lopen. Die nacht genas God me helemaal en stelde me in staat om de volgende dag het ziekenhuis uit te lopen.

Ik vroeg God wat er van me terecht was gekomen omdat ik ontdekte dat mijn hele leven ten goede aan het veranderen was. God vertelde me dat ik een wedergeboren christen was en dat Hij wilde dat ik Zijn bijbel zou gaan lezen. Ik had nog nooit een bijbel gelezen en had nog nooit gehoord van "wedergeboren zijn". De daaropvolgende 6 weken heb ik de bijbel helemaal doorgelezen. Ik ben nooit meer de dezelfde geweest en geloof dat ik onze Heer Jezus Christus in zijn verheerlijkte vorm heb gezien. [Openb 1:13-18]